

кото резюме, написано на гърба на самата просба, Височайшата ми особа бѣ напълно освѣтлена по тоя въпросъ. Разбрахъ подробно за положението, въ което се намиратъ, четиритѣхъ обозначени села. Сжщо узнахъ и за политико-економическото положение на раята селяни, живущи въ тѣзи четири села. Доказанъ фактъ е, че раята отъ тѣзи четири села сж се ползували съ известни материални облаги, били сж свободни граждани — сѣрбесъ олубъ — и не сж плащали по изричната воля на султана никакви правителствени данъци, нито налози, нито берии и такси. Това обстотелство е установено съ редица други доказателства, които се виждатъ въ старитѣ официални регистри и които доказателства се уважаватъ и почитатъ като законъ. Затова решихъ да издамъ по тоя предметъ тоя ми новъ царски актъ, който по смисълъ и духъ не отстъпва отъ издаденитѣ досега редица царски фермани.

Като пристигна при Васъ тоя ми царски актъ, заповѣдвамъ Ви да действате по тоя специаленъ въпросъ, съгласно съ духа и смисъла на гореизложеното, както и въ духа на изброенитѣ и издаденитѣ по-горе царски фермани отъ блаженопочившитѣ султани: баща ми, дѣдо ми и прадѣдо ми. Правителствениѣ власти, които по тия страни управляватъ, сж длѣжни въ интереса на службата имъ, да се покоряватъ и да даватъ пълна вѣра на височайшата ми царски заповѣдь. А ти, справедливи кадио, си длѣженъ да действувашъ точно и акуратно съ текста на тази ми царска заповѣдь!

Пазете се отъ незаконни действия и старайте се винаги да ги отбѣгвате! Тѣй да знаете, тѣй да действувате! Честь, слава и пълна и вѣра отдайте на високитѣ ми императорски знаци — туграта и монограма ми — положени на чело на тоя ми царски ферманъ. Издаденъ въ престолния ми, славенъ градъ Константиние, днесъ, 24 Джемазиралъ ахъръ, 1225 година Енъю (16 юлий 1810 г. следъ Р. Хр.).

Подписалъ: Султанъ Махмудъ Ханъ II.

* * *

Религиозната и търговска толерантностъ на турцитѣ въ първитѣ години на робството е била твърде голѣма. Това се вижда и отъ историческия фактъ, какви съвети султанъ Мурадъ I далъ въ предсмъртния си часъ на сина си Баязидъ следъ битката на Косово поле. Следъ като го съветвалъ да уважава християнското духовенство, вѣрскитѣ обичаи и раята първенци, давалъ му наставления да отбѣгва беззаконитѣ действия и облагането съ тежки данъци раята, а най-вече, да поддържа миролюбива политика и да бжде въ постоянни търговски сношения съ съседнитѣ страни, особено съ републикитѣ, които били приятелки на Турската